

d' enamorar-se així, d'equivocar-se així, d'exposar-se així,

Cicle a cura d'**Experimentem amb l'ART,**
amb Dolors Juarez, Judit Onsès i Isaac Sanjuan

Línia de fuga 0 | El títol del cicle és part d'una acció artística de Jordi Boldú a partir de dos versos lliures i robats a l'Enric Casasses, del llibre *D'equivocar-se així* (Barcelona: Edicions 62/Empúries, 1997). La proposta consta de la producció d'un adhesiu i la seva escampada per l'espai públic, i també els espais íntims, de Mollet i més enllà. Alhora actua com a títol del cicle.

Línia de fuga 5 | *Febrer 2017 - Maig 2018*

Arte Factum

Aparador(s): Una exposició d'espais

Per què una línia de fuga transversal?

Quan vam imaginar aquest cicle, la Dolors, la Judit i l’Isaac vam pensar que seria interessant a part de les línies de fuga que anirien passant per L’Aparador, una línia transversal a totes les altres. Una línia que disposés de gairebé tot el cicle per anar dialogant amb les diferents línies de fuga.

Primer, la volíem anomenar tal qual: Línia de mediació. No obstant això, la paraula mediació ens incomodava –i ens se-gueix incomodant– tant, que vam descartar fer explícit que fos una línia de mediació. Perquè mediació implica mediar entre dues coses, ser intermediari. Vol dir que perquè dues coses s’entenguin cal un tercer que estigui al mig d’aquestes dues i ajudi en les traduccions i les ben enteses. Alhora, també se li suposa un conflicte. Qui media ho fa per resoldre un conflicte entre (dues) parts, a saber: artista-museu; artista-públics; museu-públics;...

Volíem fugir d’aquesta idea. Escapar del pensament dico-tòmic i compartimentat. Perquè precisament aquest cicle de L’Aparador el pensem des del moviment, des del fluir. Cada en-titat i agent actiu no és un agent fix, sinó un agent que es mou, que s’adapta, que canvia constantment segons la interlocuto-

ra, les circumstàncies, els temps i els moments. Els conceptes, les funcions i les accions a vegades estan molt definides, però d’altres, en canvi, es barregen i difuminen. I el museu comissaria, els públics comissarien, l’equip comissarial pren decisions en nom del museu, els públics són artistes, els artistes no són artistes, els artistes comissarien...

Així, no seria la Línia de mediació; seria la Línia de fuga 5; perquè alhora convidàvem qui la dugués a terme a escapar, a fugir del que volgués fugir. Obrir un espai on experimentar, on escapar d’allò preestablert en el que s’entén per mediació al món de l’art i l’educació. Una línia que ens sorprengués, que ens ajudés a repensar què significa mediació i quin sentit pot tenir en un cicle com aquest.

Proposem Arte Factum per a aquesta línia de fuga. Accepten. Malgrat es podria pensar que ha estat una línia de fuga més, només que amb més temps, en realitat aquest «temps de més» ha generat una línia amb una agenda ben diferent de la resta, que ha obert diverses qüestions i ens ha fet pensar des d’una altra perspectiva temes entorn del mateix cicle.

[Espais de mediació]

Fent un cop d’ull al mapa d’agents implicats al llarg del cicle, es posa de manifest que ha estat un cicle amb canvis, amb adaptacions i transformacions. La idea inicial que fos un cicle en constant moviment, adaptant-se a les situacions i als dife-rents moments, sembla que també ha afectat els ritmes i les maneres de fer d’Arte Factum:

[David]

Per a nosaltres la proposta inicial tenia una gran obertura i in-definició. En primer lloc, perquè la mediació no l’havíem tre-ballat pròpiament mai en un espai institucional segons l’ús. És a dir, mai havíem ocupat aquest espai de frontissa en la insti-tució. I, d’altra banda, perquè la pròpia estructura del cicle ju-gava amb una temporalitat molt immediata i plena d’actualit-zacions que feia molt difícil definir la nostra posició. Per tant, la pregunta sobre la mediació –què és un espai de mediació en l’àmbit de la institució educativa o artística– ha funcionat com una «imatge-fantasma», intermitent, captivadora i assetjado-ra alhora.

[Esther]

Intermitent, perquè l’acció de mediar molts cops suspèn la reflexió sobre allò que fas i la posició que ocupes en allò que fas. Captivadora, perquè aquesta posició et permet arribar a espais i persones que molts cops estan fora del teu abast. I assetjadora perquè la frontissa és una posició que no es deixa aquietar, un espai –entre– que mobilitza i es mobilitza en rela-ció amb el context.

[David]

O sigui, té un risc, un poder i un grau d’indefinició que fan que sigui un espai complex, ple de potències, apories i contradic-cions. El nostre interès, en part, ha estat no defugir aquesta dimensió de complexitat, sinó més aviat incorporar-la com una interpel·lació sobre la pròpia pràctica mediatora. A par-

tir d’aquesta premissa hem intentat establir la nostra línia de treball. No des d’una recepta o un saber-expert sobre allò que és la mediació, sinó des d’un no saber que funciona com a pos-sibilitat del propi saber.

[Esther]

Si revisem com va començar tot això, recordo que hi va haver un moment en què teníem la idea de fer la mediació entre el que passava a L’Aparador –obres, artistes, continguts– i els nostres continguts de manera vinculant. Amb *Espai en Blanc* vam aconseguir fer aquesta articulació, però amb la resta de lí-nies ens va resultar molt complicat. El fet que els artistes i col-lectius treballessin gairebé a temps real en el cicle, comporta-va que no poguéssim fer el treball de recerca previ i prendre la distància necessària per establir un diàleg projectual amb les seves línies de fuga. Perquè desenvolupar una línia de media-ció que anés en paral·lel a les línies de fuga significava conèixer els col·lectius implicats, les propostes per a L’Aparador;...

[David]

A més que molts d’ells ja concebien el seu propi treball com una mediació, i fer la mediació de la mediació ens semblava massa hiperbòlic.

[Esther]

En cert sentit, és un símptoma del nostre temps. Tothom vol fer mediacions o les fa efectivament sense voler. Sembla que les treballadores de la cultura, les institucions educatives i ar-tístiques estem abocades a mediar en un procés inflacionista sense precedents a la història que ens porta a multiplicar els plans, els agents, els dispositius i les funcions d’enllaç. Com si el món estigués trencat en milers de bocins. I potser ho està efectivament. Però em pregunto si tot aquest afany de produir mediacions intencionalment no ens fa oblidar allò fonamen-tal. Si el bosc ja no ens deixa veure els arbres, o com ho vul-gueu dir.

[David]

O si la xarxa ja no ens deixa veure els seus nusos. El cas de la xarxa és paradigmàtic, és la gran figura sistèmica del nostre temps, i també el gran dispositiu que ha permès multiplicar les mediacions *ad infinitum*. Allò fonamental a la xarxa és la fun-ció d’enllaç. És una metàfora tècnica. Però un enllaç no és el

mateix que un vincle. I aquí, si voleu, està el nus de la qüestió. El vincle apel·la als cossos, a l’experiència, on l’enllaç no deixa de redundar sobre el sistema i la màquina. I aquesta diferència ens sembla substantiva si no volem reduir el vincle i la seva potència afectiva a una funció d’enllaç.

[Esther]

En tot cas, vam sentir la necessitat de dotar-nos d’una certa autonomia respecte de la proposta inicial que ens permetés jugar les nostres pròpies temporalitats sense estar subordina-des als temps i processos de les altres línies de fuga. Poder-nos fer les nostres pròpies preguntes al voltant de la mediació, la metodologia i la noció d’exposició que, si fa no fa, són els eixos del treball que hem proposat.

[Isaac]

Tornant al tema de l’autonomia i el concepte de mediació, la lectura que en faig jo és que es tracta de poder reivindicar un espai amb certa autonomia dels processos educatius en els contextos culturals i sembla que en el marc del departament educatiu i de la figura de l’educador no s’atorga aquesta capa-citat d’autonomia, capacitat de línia d’investigació pròpia... I d’aquí sembla que aleshores aparegui la mediació.

[David]

La reflexió sobre l’emergència de la mediació en l’àmbit ins-titucional és molt interessant i caldria estudiar-la amb dete-niment. Una lectura, si voleu precipitada, és que l’emergència contemporània de les pràctiques de mediació és un símptoma de la crisi institucional, o sigui, de la pèrdua efectiva de vincles i d’enllaços entre les institucions i allò que podríem anomenar irònicament «ciutadania», «públics», «usuaris», «actors soci-als», «consumidors» o directament «segments de mercat».

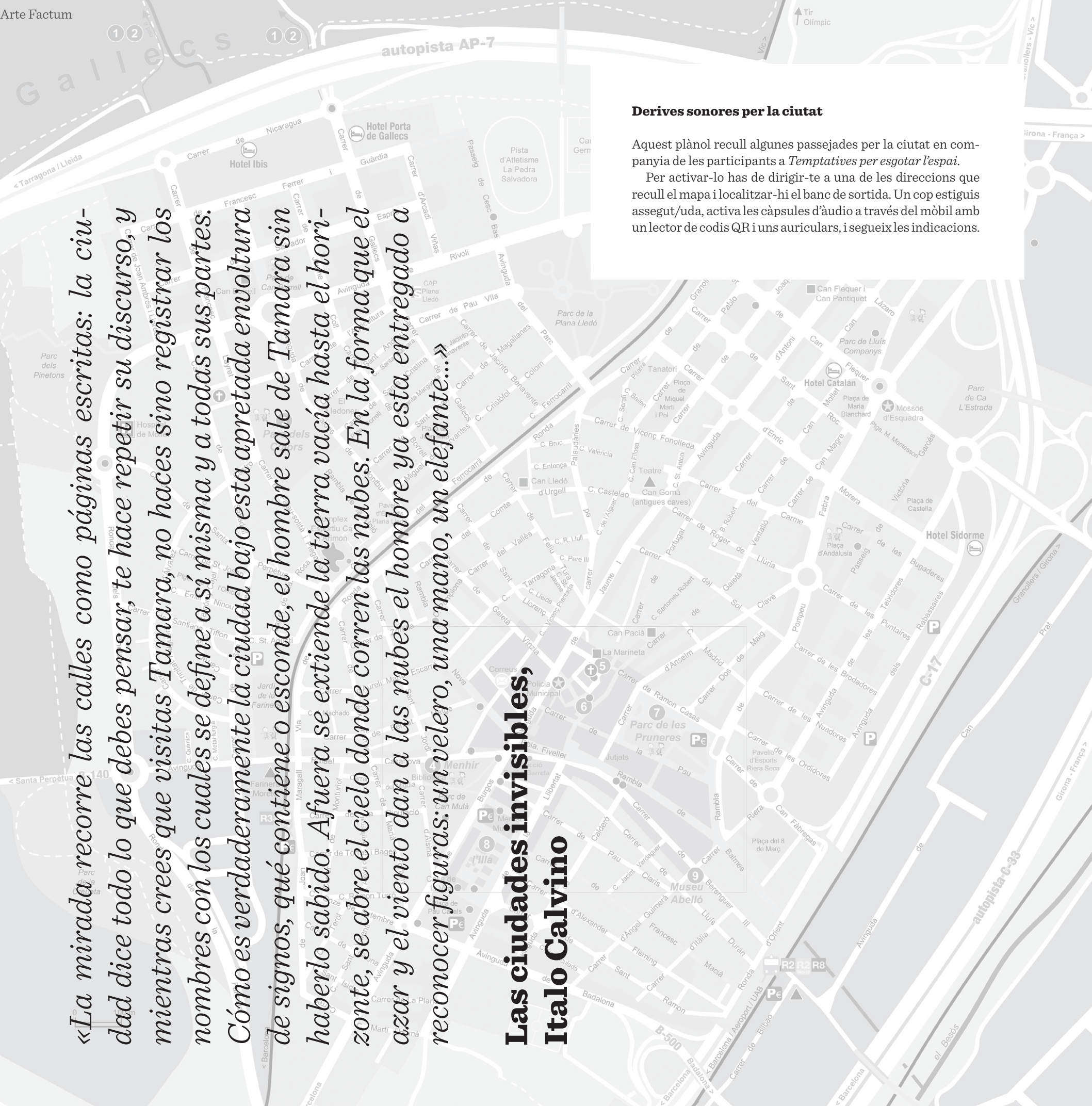
[Esther]

Tampoc es tracta de demonitzar la mediació, però cal anar amb cura perquè la mediació és un espai de poder tècnic que s’arroga la capacitat de definir el conflicte i produir les parts litigants.

[Judit]

Sí, potser generes dicotomies on en realitat no hi són, i crees les parts per justificar que estàs mediant entre elles.

Derives sonores per la ciutat

Aquest plànol recull algunes passejades per la ciutat en companyia de les participants a *Temptatives per esgotar l'espai*. Per activar-lo has de dirigir-te a una de les direccions que recull el mapa i localitzar-hi el banc de sortida. Un cop estiguis assegut/uda, activa les càpsules d'àudio a través del mòbil amb un lector de codis QR i uns auriculars, i segueix les indicacions.

Las ciudades invisibles, Italo Calvino

Imatge 1

Imatge 3

Imatge 2

Imatge 4

- 1. Passejada amb Maria Solans i Emma Morales**
(Carrer de Sabadell, a l'altura de l'església).
- 2. Passejada amb Rocio Abalos**
(Carrer Salvador Espriu, 54).
- 3. Passejada amb Mari Luz López**
(Carrer Jaume I, 29).
- 4. Passejada amb Patrícia Fernández**
(Estació Mollet Sant Fost)

Instruccions per perdre's a la ciutat

Comença a caminar recte des de la teva posició en direcció al sol. Pregunta-li a una persona pel bar més proper i ves en direcció contrària.

Seguimos andando hacia un cruce. No cruzamos y nos paramos a observar a la gente que pasa a nuestro lado.

Fíjate en la primera persona que lleve algo rojo y pregúntale qué tal le ha ido el día.

Segueix a la primera persona que et miri o segue a algúen al azar. Quan la persona entri a algun lloc, espera-la i imagina't que és el que pot estar fent o pensant.

Veus un ocell? Espanta'l, i ves en la direcció cap a on ha fugit

Camina i quan vegis el número 3, gira a la dreta i mira el que tinguís al davant.

Seguidament busca un *graffiti*.

Después de observarlo, cruzamos y seguimos andando hasta ver una tienda y entramos. Damos un paseo por los pasillos y decimos adiós al dependiente y salimos.

Ves en dirección a una plaza. Siéntate en medio y observa a la gente pasar.

Imagina el que pot estar fent al carrer o cap a on es dirigeix. Amb qui es trobarà, qui l'ha trucada fa una estona o d'on ve.

Buscar a Internet llocs interessants. No vagis a aquests llocs.

Quan hagin passat 5 minuts...Vete a un sitio donde solías ir de pequeño.

Augmenta la velocitat del pas.

Quan hi arribis, para't i observa el lloc. Fes-ne una foto amb el mòbil. A continuació, truca a la primera persona de la teva llista de contactes que comenci per A. Explica-li el que estàs fent i pregunta-li com li va tot.

Penja i envia-li la foto.

Seu al banc més proper i descansa.

Márchate como si nada y relájate, gracias por tu colaboración.

Imatge 5

«Lo que ocurre cada día y vuelve cada día, lo trivial, lo cotidiano, lo evidente, lo común, lo ordinario, lo infraordinario, el ruido de fondo, lo habitual, ¿cómo dar cuenta de ello, cómo interrogarlo, cómo describirlo?»

**Lo infraordinario,
Georges Perec**

A black and white photograph of a park bench. The bench is made of dark wooden slats and metal legs. A person's legs, wearing dark pants and shoes, are sticking out from under the bench. The bench is on a paved sidewalk. In the background, there is a brick building with a doorway and a tree trunk.

«Vivimos en el espacio, en estos espacios, en estas ciudades, en estos campos, en estos pasillos, en estos jardines. Parece evidente. Quizá debería ser efectivamente evidente. Pero no es evidente. No cae por su propio peso»

Especies de espacios, Georges Perec

[David]

No només té efectes performatius, és a dir, no només produeix les parts amb més o menys artificiositat. A sobre defineix les parts com a agents autònoms. Així parlem de «públics», «espectadores», «artistes», o «comunitats», com a agents als qui suposem una integritat i independència que molts cops no té gaire a veure amb la seva realitat concreta o la seva composició sensible. Des d’aquest punt de vista, el risc de la «partició» és el supòsit soterrat de l’autonomia de les parts. El problema és produir segments en lloc de fragments, perquè on els segments consoliden la separació, els fragments són sensibles a una recomposició.

[Esther]

A això ho anomenem «el problema dels agents». Llavors a l’hora d’encarar la mediació, vam pensar que seria interessant fer un desplaçament i pensar el nostre treball no tant com un espai de producció de vincles, sinó com un espai de reconeixement dels vincles i les mediacions que ja hi són als espais que habitem.

[David]

Entendre la mediació des del punt de vista de la reproducció social i partir de la premissa que a la nostra realitat ja estan operant moltes mediacions, i que potser ens cal reconèixer-les i reflexionar col·lectivament sobre les formes en què afecten la nostra manera de viure i fer ciutat. Mediacions que no són pas espais intangibles, sinó vincles que tenen una configuració material molt concreta i que interactuen a molts nivells.

[Esther]

I aquí entra el tema de l’espai i la ciutat com a eixos transversals del projecte. Estem molt condicionades pels objectes i els espais que conformen la ciutat, però no reflexionem gaire sobre l’agència d’aquestes materialitats, les seves potencialitats i els seus límits.

[David]

Amb *Espai en Blanc* ens vam proposar treballar a partir dels bancs com a espai de trobada. Va ser relativament fàcil reapropiar-nos de la seva proposta perquè prèviament ja coneixíem la seva trajectòria i la seva pràctica d’*El Pressentiment*.

[*Trobades improbables*]

[Judit]

Però de fet *Trobades improbables* a mi no em semblava que fos mediació com es pot entendre, perquè precisament feu un superdesplaçament en el qual vam generar tant, que per al tema de la sostenibilitat ja es veia que no es podria fer el mateix amb les tres línies de fuga que seguirien. I no sé si seria la traducció «desplaçament», caldria buscar la paraula, perquè segons ho entenc jo, el que vam fer és partir d’un fil, i com aquest fil, en passar per vosaltres, es desplega en moltes altres coses. I fent-ho des de l’experimentació, posant en joc diferents estratègies, sabent que partíeu d’una desconexença quasi total del context. Amb *Trobades improbables* vam posar en joc la ciutat i la ciutadania amb el museu. Espais, persones i mobiliari urbà, de sobte, estaven vinculades sense saber-ho a la Línia de fuga 1, a *Espai en Blanc* i al seu projecte *El Pressentiment* a través de la Línia de fuga 5. Vincles conscients des del cicle i els agents actius en aquell moment. Vincles inconscients des del barri i els carrers, bancs, places i molletanes que van veure’s interpel·lades per Arte Factum d’una

manera o d’una altra. Va suposar un desplegament del cicle per la ciutat que va fer emergir tensions, (des)encontres, sorpreses, incomoditats compartides..., potser com diu l’Esther no vau desplaçar, sinó agitar, (re)moure per estranyar allò quotidià, per reflexionar sobre allò quotidià. Al cap i a la fi, allò quotidià és allò que creem en el dia a dia. Allò quotidià no és fix. Si ho és, és perquè decidim que així sigui. Perquè volem habitar allò quotidià així... I si trenquem la quotidianitat i ens permetem pensar-la des d’altres formes, altres mirades, altres maneres d’habitar-lo? Crec que la vostra aportació va anar per aquí.

[Esther]

Trobades improbables va ser una mena d’atterratge a Mollet. Una de les dificultats de partida, com dius, era la nostra absoluta desconexença de l’espai. Llavors vam pensar que, en part, aquesta primera acció ens podria servir per fer un treball de camp i apropar-nos a la ciutat, al barri, a la gent, als centres cívics i a les associacions. Ens sentíem massa estrangeres i necessitàvem escoltar i tenir alguna experiència concreta a Mollet. Per això, vam traçar diferents línies d’aproximació: primer amb el teixit de proximitat espacial, és a dir, relacions entre museu i barri; i després amb el teixit de proximitat cultural, que té més a veure amb els continguts, idearis, llenguatges, formes...

[David]

Una mica el que ens vam plantejar va ser: com crear una situació que, alhora que proposi una reactivació i una recontextualització dels pressentiments, ens permeti apropar-nos i conèixer el territori?

[Esther]

Sí, el concepte de situació és fonamental en la nostra aproximació al treball. Dibuir situacions, crear dispositius de disseny que desplacin les posicions, els sabers, els cossos...

[Isaac]

Però vau acabar tirant de xarxes d’afectació, d’aquelles xarxes que ja coneixíeu o amb qui els codis de llenguatge eren més similars. Al final hi ha una necessitat de construir un vincle, però tu no ets del lloc, i aquest vincle no el pots generar des de zero...

[David]

És clar, com interpel·les algú que no coneixes? Quin és l’espai comú d’afectació que ens permet reconèixer els vincles que ja ens vinculen? Des d’aquest punt de vista, els pressentiments són una eina molt interessant, perquè ja estan elaborats sobre aquest espai d’afectació comú.

[Esther]

I tot i això no hi ha cap garantia. Ens vam adonar que molts cops els llenguatges que posàvem en joc –el nostre llenguatge, el del pressentiment, i els que es jugaven als espais on anàvem– estaven molt allunyats. Els codis i les experiències són múltiples. Per exemple, era molt més fluida la comunicació amb entitats i associacions implicades en lluites concretes que les interpel·lacions directes al carrer.

[Isaac]

També hi va haver la incomoditat que us confonien amb el museu i la gent deia: «Ah, que ara hi ha un equip de mediació al Museu Abelló?».

[David]

Però això per a nosaltres va ser una eina d’accés.

[Esther]

Sí perquè ens permetia generar un lloc de confiança, totalment diferent de les accions d’interpel·lació al carrer.

[Dolors]

Perquè al carrer estàveu trencant una lògica relacional, un codi establert de relació entre desconeguts; perquè aquí no estàveu oferint cap servei, ni estàveu demanant res, sinó que l’estàveu convidant que fes aquella acció.

[Esther]

És clar, generàvem molta desconfiança perquè al carrer hi ha moltes violències implícites que mediatitzen els cossos i conformen les nostres subjectivitats. Codis, llenguatges, dispositius semiòtics, però també materialitats, espais i temporalitats que funcionen com a ordres, imperatius... i fan molt difícil la trobada, l’escolta, l’atenció a l’altre.

[David]

Jo crec que aquesta era la tensió i la dificultat de *Trobades improbables*: crear un espai de confiança que no és tanqués en un espai de reconeixement i comoditat. Jugar amb els graus d’exposició per desencadenar una situació improbable: una trobada.

[Esther]

Treballem molt amb dispositius inacabats, on els sentits es posen en joc i la implicació acaba definint l’acció. Però la implicació no es un a priori, cal exposar-se, posar el cos per definir els seus sentits. No ve donada per dispositius garantistes, com molts cops passa amb la participació. On no ens hi juguem res, perquè les posicions ja estan definides i el procediments establerts.

[David]

De fet, la exposició –com l’acció de sortir de la teva posició– és un concepte transversal. El vam treballar amb *Trobades improbables* i també al Laboratori amb els alumnes de l’IES Mollet, encara que amb un altre sentit.

[*Temptatives per esgotar l’espai*]

[Esther]

Al *Laboratori* ens interessava fer preguntes als espais, perquè precisament els entenem com a mediacions que molts cops queden naturalitzats, i alhora fer una producció d’espai. Perquè el *Laboratori* en si és un espai concret, d’interrogació, d’exposició, d’aprenentatges i de coneixements múltiples a través de les arts.

[David]

La idea central era treballar la ciutat com a text, com un palimpsest on s’apleguen, se sobreposen, es confonen i s’esborren moltes configuracions materials i imaginàries que defineixen la nostra sensibilitat. Com dèiem abans, el gest que ens interessa no és tant el de produir mediacions, sinó més aviat el d’exposar les mediacions.

[Esther]

Estranyar la nostra quotidianitat i la nostra relació amb l’espai, però també entendre els compromisos que ens vinculen als espais i a la gent que els habita. Trencar el cercle de la indiferència i naturalitat amb què ens relacionem amb l’espai. Però també trencar la quotidianitat del museu: ocupar el mu-

seu i fer-lo servir com a espai de treball. I alhora generar un desplaçament de l'institut al museu que desencana també els estudiants, perquè es troben en un espai que no és l'habitual, i en una posició que els pot apoderar per dir-hi la seva.

[Isaac]
A ells i a la institució escola. La proposta del primer dia va ser una proposta molt política que podria haver generat una ona expansiva reactiva: agafa un mapa, descriu el recorregut que fas de l'institut a casa teva, dona aquest mapa a un company juntament amb les claus de casa teva. Aquesta persona ha d'anar a casa teva, entrar-hi i a veure què s'hi troba i qui s'hi troba... S'interroguen aspectes com la família, l'espai íntim i l'espai públic, la propietat privada..., assenyalant elements essencials de tot el sistema. Sembla que com que ha sortit bé i hi ha hagut bona resposta, s'obvii que era una proposta potent.

[Judit]
És clar, perquè tornes a posar en qüestió lògiques establertes, modes de relació i de confiança...

[Dolors]
I de normatives de centre.

[Judit]
Exacte! Per a mi, Laboratori és interessant perquè es posa en joc la ciutat i el museu. Com els joves viuen la ciutat? I el museu? Com els joves converteixen un museu en un espai d'exploració i indagació sobre els espais, sobre les seves corporalitats.

Què encarnen aquests joves? Quines identitats? Quins coneixements? Quins moviments? Què es permeten transgredir? Quines idees preestablertes es permeten deixar enrere per obrir-se a noves idees, noves formes de relació, altres formes d'activació? Com l'institut, la ciutat i el museu donen resposta a aquest atreviment? Qui es posa en risc? Fins a on? De quina manera?

[David]
Sí, de fet durant la proposta ens vam adonar que moltes entraven en conflicte amb lògiques de l'espai educatiu. Perquè estàvem treballant fora del centre, perquè, si no, ens caurien a sobre una sèrie de problemes...

[Esther]
D'horaris, de formes, d'estructures... O sigui, mediacions que tenen a veure amb la distribució i l'organització dels espais i dels temps. I això passa a l'espai educatiu, però també a l'espai artístic, que té les seves pròpies complicacions. Passa al carrer, a la plaça, al mercat, a casa, a la fàbrica, però també amb la família, amb el gènere, amb la ciutadania i amb tota la resta d'espais de relació que ens conformen.

[David]
Diguem que la ciutat és un plec d'espais. Espais que no són pas neutres ni innocents. Actuen... Ordenen. Medien les nostres relacions. No els podem negar ni desfer-nos-en fàcilment, però tampoc els podem acceptar immediatament com a naturals. Hem de discutir els seus efectes i la seva materialitat.

[Esther]
Sí, jo crec que cal fugir del paradigma de l'espontaneïtat per poder reconèixer les construccions que ens conformen. El risc però és caure a l'escenari en la paranoia, que ve a dir «tot són mediacions». Per a mi, la qüestió no és tant si són o no són mediacions, sinó com orientar-nos en aquesta complexitat i des de quin compromís ho fem.

[David]
És com aquesta conversa. Es presenta efectivament com una conversa. Però no ho és exactament. Tot i així la llegim com un fil natural. Una paraula ens porta a un altra. Però aquesta aparença immediata està plena de mediacions, reescriptures, apunts, notes, cites... No és pas una conversa, és un acte d'escriptura. Sembla evident. Hauria de ser evident. Però no ho és. Sota la seva forma espontània s'amaguen cinc cossos i un bon plegat d'espais, de temps compartits i d'experiències pròpies del temps.

[Esther]
Però tu ens llegeixes com si estiguéssim amb tu. I de fet hi estem. Ens pots imaginar. Cal que ens imaginis. Ben a prop. Potser darrere teu.

[Dolors]
Però no és menys cert que alhora que som amb tu també som aquí. En aquest despatx. Assegudes a l'escriptori. Davant d'una pantalla. Pensant com arribar fins a tu.

PEUS DE FOTOGRAFIA >>

Imatges 1, 2, 3, 4: Maria Solans, Emma Morales, Rocío Abalos, Mari Luz López i Patricia Fernández. Punts de sortida de *Derives sonores per la ciutat*.

Imatges 5: David Pérez. Pràctica d'observació del *Laboratori Temptatives per esgotar l'espai* amb el 1r de batxillerat artístic de l'IES Mollet.

Imatges 6: David Pérez. Banc de l'acció *Trobades improbables*.

PEU TEXT >>

Instruccions per perdre's a la ciutat: Isaac Sanjuan. Muntatge textual a partir dels materials elaborats pels participants del *Laboratori Temptatives per esgotar l'espai*.

AGRAÏMENTS >>

A tots els/les alumnes que han participat en el *Laboratori Temptatives per esgotar l'espai*; i a totes les implicades a *Trobades improbables*.

A Laura Micó, Carmen Garcia, Jaume Parera, Angelina Serra i al claustre de professors de l'IES Mollet.

MÉS INFORMACIÓ >>

dexposarseaixi.hotglue.me

COM ARRIBAR-HI >>

Rodalies Renfe: R2 i R8 (parada Mollet Sant Fost),

R3 (parada Mollet Santa Rosa).

Autobusos Segalés: 302, 303, 305, 320, 321, 323, 325, 330, 332, 360, 362, 501.

Col·laboren:

MAPA D'AGENTS IMPLICATS

